C1.

רחבים, ו) לקמן ל., ו) ל"ק, מ) ל"ל מאי אמרי הנך שומרים דהא כתיב חמיד לא יחשו, ט) גי' ל"ק מאי הוו, י) במדבר כח, כ) והוא מה שחולין

תורה אור השלם

וה ועי' ל"ק [עי' רש"י כת"י],

1. וְהַקְּרְבְּתָם אִשֶּׁה עלְה לִייְ פָּרִים בְּנֵי בְּקר שְׁנֵים וְאֵיל אָחָד וְשְׁבְּעָה בְּבשׁים בְּנֵי שְׁנָה תְּמִימִם יְהָיו לֶבֶם: מודבר מו יט לְבָם: לפר ושלישת ההין לאיל וֹרְבִּיעִת הַהִּין לַכָּבֶשׁ יָין זאת עלַת חבש בִּחָדְשׁוֹ , לחַדשֵׁי הַשָּׁנָה:

.. במדבר כח יד 3. אל תרא ייו כי יתאדם נ. אַל נּעָ אַ נֵין בּי יִּתְהַלֹּךְ בְּי יִתַּן בְּבּוֹס עִינוֹ יְתְהַלֹּךְ בְּמֵישְׁרִים: משלי כג לא 1. וְנָתַן מְשָׁר זְרַעָּךְ אֲשֶׁר 1. מְנַתן מְשָׁר זְרַעָּךְ אֲשֶׁר תְבוּאַת הָאַדְמָה וְהָיָה דְשׁן וְשָׁמֵן יִרְעָה מִקְנֶיןר בּיּוֹם ההוא כר נרחב:

ישעיהו ל כג געל חומתייף ירושלם. על חומתקף קל היושלם הפקדתי שמירים קל היוש וקל הקלה תמיד לא יושטי המוברים את יו אל דמי לכם: ישעיהו סבו האת הקום קלים: "שעיהו סבו היישלה כי על להענה כי בא מועד: תהלים קביד מועד: תהלים קביד לר. בונה יורשלם יו נדחי שראל יכנס:

יִשְרְאֵל יְכַנֵּס: תהלים קמז ב 8. כִּי בְחַר יְיָ בְּצִיוֹן אָוּהּ לְמוֹשָׁב לוֹ: תהלים קלב יג .9 עשרון עשרון לכבש

לעזי רש"י

שקויינ"ש [קייני"ש]. כתמי עובש.

מוסף רש"י

הקיש בקנה. שהגובר מקים בקנה למוליה היין ורומו לו שרע הוא לנסכים ולה היה מדבר בפיו שהדבור תמימיס (במדבר כח, לא). מהו שילקה עליו משום בעל מום. דהכי אמר רני במסכת תמורה (ו:) שהמקדיש על חורבנה לבנותה (ישעי

סב. ו). הדרן עלך כל קרכנות הצבור

הקמחין ולא משוליה מפני השמרים אלא מביא

משלישה מאמצעה כיצד יהוא בודק הגזבר

יושב והקנה בידו זרק הגיר הקיש בקנה רבי

יוםי בר' יהודה אומר שיש בו קמחין פסול

שנאמר יתמימים יהיו לכם ומנחתם תמימים

יהיו לכם ונסכיהם: גמ' אין מביאין לא מתוק

ולא מבושל ולא מעושן ואם הביא פסול והא

6 קתני רישא אין מביאין את הליסטיון ואם

הביא כשר אמר רבינא כרוך ותני רב אשי

אמר חוליא דשימשא לא מאים חוליא דפירא מאים: אין מביאין ישן דברי רבי וחכמים

מכשירין: אמר חזקיה מאי מעמא דרבי אמר

קרא בלכבש יין מה כבש בן שנתו אף יין בן

שנתו אי מה כבש בן שתי שנים פסול אף ייז

בן שתי שנים פסול וכי תימא הכי נמי והתניא

יין בן שתי שנים לא יביא בואם הביא כשר

מאן שמעת ליה דאמר לא יביא רבי וקאמר

אם הביא כשר אלא אמר רבא היינו מעמא

דרבי דכתיב 3אל תרא יין כי יתאדם: אין

מביאין לא מן הדליות כו': תנא כרמים

העבודים פעמים בשנה: רב יוסף הוה ליה

קרנא דפרדיםא דרפיק ביה מפי ריפקא ועבד

חמרא דדרי מיא על חד תרין: לא היו כונסין

אותן בחצבין גדולים: תנא חביות כן כדיות

לודיות ובינוניות יאין מניחין שאותן שתים

שתים אלא אחת אחת: כיצד יו בודק גזבר

יושב וקנה בידו זרק הגיר הקיש בקנה: תנא

זרק הגיר של שמרים גזבר הקיש בקנה

ולימא ליה מימר מסייע ליה לרבי יוחנן

ידאמר רבי יוחנן כשם שהדיבור יפה לבשמים כך דיבור רע ליין: רבי יוםי בר רבי יהודה

אומר וכו': בעי דו ר' יוחנן יהקדישו מהו שילקה

עליו משום בעל מום כיון דפסול כבעל מום

דמי או דלמא אין בעל מום אלא בבהמה

יתיקו: יית"ר אלים הממואב כבשים מחברון

עגלים משרון גוזלות מהר המלך ר' יהודה

אומר מביאין יכבשים שגבהן ייכרחבן

קמחים. שקויינ"ש: כילד כודק. לידע אם היין יפה: גובר יושב וקנה כידו. ורואה כשוה מוליא היין מן נקב החביח: זרק הגיר. שהתמול ללא אותו לבן שתמת היין שלף על השתרים: הקיש. הגובר על גבי הכד וסותם

מתוק וכו' ואם הביא פסול: רב אשי אמר. וך הליסטיון כשר דהויא חוליא ולא מאים אבל מחוק מחמת לא תכרוך דשמשא מאים והיינו דקתני פסול: מאן שמעת ליה דאמר לא יכיא רכי. דקתנ במתניתין דברי רבי והא ברייתא דקתני לא יביא [ע"כ רבי] וקתני 1) (בהא ברייתא) אם הביא כשר והיכי מ"ל ה"ג פסול: היינו טעמא. שאין מביא ישן דכתיב אל מרא יין כי יתאדם דלא הוה חשוב יין אלא אדום ושנה ראשונה יש בו עיקר אדמומית טפי לא ולאו משום דלכבש דמי יין: העכודים. חפורים פעמיים: רפיק ליה טפי ריפקא. שחפרו פעמיים: ודרי מיא על חד סרין. שהיה יכול למחגו במים כפליים מיין אחר דיין דעלמא דרי על חד תלתא וזהו מקבל על חד ששה והיינו על חד תרין דיין אחר: לודיות בינוניות. כדים בינונים של לוד: אין מניחין. את הכדים שתים זו על גב זו: שגובהן כרחבן. שהיו רחבים מנוכ ל שמנות כמו שגבוהים והיינו כל נרחב: שומרים. מלאכים: ס) המיד לא יחשו. מאי אמרי הנך שומרים: ומעיקרא. קודם שחרב: הוו ש) אמרי כי בחר ה' בליון. אף לעתיד לבא עתידים המלאכים להיות שומרים

ולומר כי בחר ה' בליון: הדרן עלך כל קרבנות

שתי מדוס. ר"מ אומר עשרון עשרון. דשני כלים היו שם כל אחד מחזיק עשרון: ולא היה מודד. לפר בכלי שמחזיק שלש עשרונות אלא מודד שלש פעמים בעשרון: גב" אחד גדוש. שלא היה בו עשרון אא"כ גודשו: ואסד מחוק. שהמחוק היה גדול כל כך שכשהיה מחוק היה בו עשרון:

רש"י כת"י משלישה. [של חבית] שעושה [ברוח בדפנות]

משניסה, ושל הפיתן שנחסף (ברוח בירפטת) החביר: ורקף, התביר: ורקף, התביר של שתרים יולא תן היין: מסקים מקנה. הקיש המזכר [בקנה] את ופקיש פקנה. הקיש המזכר [בקנה] את תולא היין ורותו לו שיתן [אח] הברוא ולא היה תדבר לפי שהדבור רע ליין: סמימים יהיה תדבר לפי שהדבור רע ליין: סמימים יהיו לכם ומנחסם. פרט לסולת שהתליעה יישי. ושלה שהתליעה היש להפר וישל. ושפנה כי ומכן: [גב] והם מחדם ריפה. בהליוסטין אם הביל כשר יותר. הליוסטין אם הביל פסול: כרוך וחני. הליוסטין מס הביל פסול: כרוך וחני. הליוסטין פסול: אף "ין בן שםי שנים פסול. אף "ין בן שםי שנים פסול. אף "ין בי יסאדם. אלמא בדיעבד: אל פרא "ין כי יסאדם. אלמא בדיעבד: אל פרא "ין כי יסאדם. אלמא בסעברה שומו עוברת אדמימות ואינו אדום בסעברה שומו עוברת אדמימות ואינו אדום הל בר בדיבר הליצוב: יותר וחופרא מותרים. כל כך כשנה ראשונה: מפי ריפקא. חופרו פעם יתירא כלותר פעמיים בשנה: ודרא מיא על חד חרין. ביין דהיינו על חד שיתא מיא: כדיות. חביות קטנים ככדים: לודיום מימ: דריות. חביות קטנים ככדים: נודיום וכינוניות. שעשין בלוד: אין מימין אותן שחים שחים. זו בלד זו שמא ימקלקל אחת וחלית מכרמה ותמקלקל גם היא: כשם שהדיבור יפה לבשמים. דאמרינן בכריותו וף: גבי פטום הקטורת כשהוא שוחק אומר הדק היעב: אינים. בני שתי שים: כבשים. היעב: אינים. בני שתי שים: כבשים. בני שנה: גוולות. תורים ובני יונה: שגבהו בני שוה: מוזוח. מורים ובני יווה: שנבפן כרחבן, שיהא רסבין מרוב שמנן, ל"א (רחבים גרסינן שיהא הניהם רחבין: כר נרחב. כרים רחבים: כר. כבש: מאי אמרי. הק שומרים דכתיב לא ימשו: ומעיקרא. קודם החורבן: מאי סוי אמרי כי כחר כ' בליון אוה למושב לו: הדרן עלך כל קרבגות

לא בשל שלשה לפר. למנחת נסכים של פ דכתיב ביה ') שלשה עשרונים לפר האחד

לה בחוליה דשמשה ומיהו לה כמו שפי׳ בקונט׳ שחולין

זה מיד חה היה ין סימנו שלא היה רולה לדבר כל זמן שמוציאין היין: שלאמה הענבים לשמש דהא בפרק המוכר פירות (ב"ב לו:) קחני בברייתא יין שמאמר ממימים יהיו לכם. ואם היה רולה לדבר כל זמן שמוציאין היין: שלאמר המימים יהיו לכם. ואם היו בו קממים הוי בכעל מום: גבל' כרוך וסני. הליסטיון ושל י) למוקין אלא במחובר בעודן בגפן נמחקן בשמש: מרוב. לשוו אחר פי׳ בהונטרם מוציאין הליסטיון לפי שאין מניאין לא

תירוש שלא עברו עליו ארבעים יום ולא יתכן דהא הכא קתני ואם הביא פסול ובפרק המוכר (גם זה שם.) תני רבי חיים יין מגיתו לא יביא ואם הביא כשר ונראה כלשון אחר שפי' מתוק היינו מאליו ולא מחמת השמש: ברוך ותני. ה] להכשיר קאמר כדמוכח סוגיא דהמוכר פירות (ג"ז שם.) דהליסטיון כשר ואע"ג דאינטריך ליה לתנא למיתני הליסטיון ומחוק לא משמע ליה לרבינא לחלק בין זה לזה:

כשם שהדיבור יפה לבשמים כו'.

נפרק קמא דכריתות (דף ו:) קאמר רבי יוחנן איפכא גבי קטורת דתני׳ כשהוא שוחק אומר היטב הדק וקאמר מסייע ליה לרבי יוחנן דאמר כשם שהדיבור רע ליין כך דיבור יפה לבשמים משום דכי ל) קאמר רבי יוחנן בנסכים קאמר להו כי היכי דקים לן בקטורת שהדיבור יפה לבשמים כך הדיבור רע ליין וכי קאי בקטורת קאמר להו כי היכי דקים לן בנסכים שהדיבור רע ליין כך הדיבור יפה לנשמים: שגובהן רחבים גרסינן ולא שגובהן כרחבן כדאשכחן מ) מ) רוחבו () מייתי קרא דכתיב כר נרחב ובבראשית רבה ס אמר דכבשים של תמיד דהיו כל כך גבוהים שאוכלים על גבי ארזים וכשהיו מרכיבין אותן על הגמלים רגלי הכבשים נגררין לארץ יו:

הדרן עלך כל קרבנות

שתי מדות. אחד גדוש ואחד מחוק. תימה גדול דר"מ דריש לה מקרא דכתיב עשרון עשרון לכבש האחד ש ובקונטרס פיי דר"מ ס"ל גמרא דשתי עשרונות בלבור: גדוש שבו היה מודד לכל המנחות. איפכא לא רצו לעשות למדוד בגדוש לחביתי כ"ג

שלא ישפוך הסלת לארץ כשחולהו:

אמר רבא בר רב שילא מ"מ דר' יהודה דכתיב ירעה מקנך ביום ההוא כר נרחב: כתיב ⁵על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו המזכירים את ה' אל דמי לכם מאי אמרי הכי אמר רבא בר רב שילא יאתה תקום תרחם ציון רב נחמן בר יצחק אמר יבונה ירושלים ה' ומעיקרא מאי הוו אמרי אמר רבא בר רב שילא יכי בחר ה' בציון אוה למושב לו:

הדרן עלך כל קרבנות הצבור

שתי ימדות של יבש היו במקדש עשרון וחצי עשרון רבי מאיר אומר עשרון עשרון שבו היה משמש שבו היה מודר עשרון עשרון מה היה משמש שבו היה מודר לא בשלשה לפר ולא בשל שנים לאיל אלא לכל המנחות ילא היה מודר לא בשלשה לפר ולא בשל שנים לאיל אלא מודדן עשרונות חצי עשרון מה היה משמש שבו היה מודד 🕫 חביתי כהן גדול מחצה בבקר ומחצה בין הערבים: גמ' תניא היה יר' מאיר אומר מה תלמוד לומר יעשרון עשרון לכבש האחד מלמד ששתי עשרונות היו במקדש אחד גדוש ואחד מחוק גדוש שבו היה מודד לכל המנחות מחוק ילנתים בים שפשי שמות של מה של מחוקת לא היה מודר במדה אתם שהא מחוקת שלשה עשרונים אלא היתה שם מדה מעשרון: מדדן עשרונום. עשרון בפני עלמו: ה"ג במתנ" בו היו מודדין לחביסי כה"ג: בכ" אחד גדוש. שהיה קטן ולא היה מחזיק כשהוא גדוש אלא כשיעור חבירו המחוק ולהכי אחד גדוש ואחד מחוק דר"מ ס"ל גמרא דשתי מדות של עשרונות היו בלבור ואי שניהם שוין הויא ליה מדה אחת:

לה א ב מיי פ"ו מהלי איסורי מזכח הלי ז: לו ג מיי שם הלכה ו עיין

כית. לו ד מיי שם פייו הלי ג: לח ה מיי פייו שם הייב: ו [מיי׳ שס]: פ"א מהלכות כלי ... פ"ח מהלכות המקדש הלכה טו: ב ח מיי' ח"ד

מעה"ק הלכה ח:

רבינו גרשום

מהלכום

אמר (רבא) [רבינא] כרוך ותני. אין מביאין הליסטון לפי שאין מביאין לא מתוק כר׳ ואם הביא פסול: רב אשי אמר לא תכרוך הליסטון ^(b) הוי חוליא דפירא שכך מינו הוי חוליא דפירא שכך מינו מתוק ולא מאיס ואם הביא כשר: אל תרא יין כי יתאדם. ועד שתי שנים יש בו עיקר אדמומית: דרפיק ליה טפי דיפקא. שחפרו פעמים: ודארי מיא. ומקבל מים למזיגתו כפלים מיין אחר: חבית היינו כדיות לודיות בינונית כלומר כדים בינוניות של לוד: אין מניחין אותן הכדים שתים שתים זו על גב זו: כיצד הכד וסותם זה מיד וזה היה סימנו שלא היה רוצה לדבר הגזבר כשזה מושך היין . שהדבור רע ליין כדאמרינן שבת בנוס לעדשים: שגבהז כרחבז. יחשו: מאי אמרי מעיקרא. קודם חרבן כי בחר ה'

ייי -, בציון: הדרן עלך כל קרכנות הצכור

לולה מזה דרבינו גרים להיפך חוליא דשמשא מאים חוליא דפירי לא מאים.

שימה מקובצת

ל] והא אמרת רישא: כ] כדות לודיות: ג] כיצד הוא בודק הגזבר יושב והקנה בידו כו' והקיש בקנה: ד' רבא. תיבות ר' מ] כדאשכחן ברוחבו: י] לארץ ואיך יכולין להיות כל כך רחבין: